Her Şeye Karşı Sessiz Her Şeyi Hisseden İnsanlar

— *Nihat Öner* · 06 Mayıs 2011

Her Şeye Karşı Sessiz, Her Şeyi Hisseden İnsanlar ...

Nihat ÖNER Ben yazılarımı yazmak için genelde sessiz ortamları tercih ederim. Zihnimi toparlayabilmem ve daha faydalı yazılar yazabilmem, bir noktada buna bağlı. Gecenin geç saatleri veya sükûnetin mevcut olduğu ortamlar, benim için bulunmaz fırsat... Bu ayki yazımı yazmak için de şehrin Halk Kütüphanesi'ni tercih ettim. Adı kütüphane ama en başta kütüphane memurları kuralları bozuyor. Onların kendi aralarındaki yüksek sesli konuşmaları normal, okuyucuların veya kütüphaneye gelenlerinki anormal... Aslında düzen böyle işliyor.Normal olmayan bu durum benim vicdanımı sızlatıyor.Gürültü ve kütüphane bağdaşmayan iki kelime.Üstüme düşeni yapıyor ve durumu ilgililer bildiriyorum.Tamam dikkat ederiz diyorlar.Rahatlıyorum.Dilerim ilgilenirler de okumak için gelenlerimiz emeklerinin karşılığını alırlar. Yazımı yazmak için kütüphanedeyim. Uzun uzun masalar, masaların etrafında sessizlik rengine bürünmüş sandalyeler. Sandalyelerin boyası dökülmüş, kılıfları eskimiş, yırtılmış. Ama onlar hala sessiz... Onlar sessiz ama hissiz olamaz. Kim bilir neler neler hissediyorlar. Horlanmış, itilmiş, saygı görmemiş, kabaca sürülmüş, yerlere atılmış. Tekmeler yemiş. Sessiz ama hissiz değil. Aslında hal diliyle konuşuyor sandalyeler. Ama insanlar bu dili anlamaktan o kadar uzak ki... Hal diliyle çok eziyet gördüğü, perişan olduğu görünümünü veriyor. İnsana kıymet vermeyen, onu muhterem kabul etmeyen bir felsefeden varlık alemine değer vermesi elbette beklenemez. Sandalyelere de... Eskidi mi? At... Yenisi hazır. Eskit at, yenisini al. Hep bu yaklaşım tarzı. Bu düşünce onlarda öylesine ileri gitti ki, bunu insanlara da uyguluyorlar. Sandalyeler... Bazısının ayakları eğrilmiş. Kiminin vidaları sökülmüş. Yine de ayaktalar. Onları ayakta tutan şey, bence insanlara hizmet aşkı. Keşke bu sandalyelerin hizmet ettiği insanlar da Rablerine, O'nun dinine hizmet etselerdi. Kütüphanede iki kişiyiz. Kimse yok. Tatil olduğu için. İşte yurdun hali... Kütüphanelerdeki hareketliliğin nedeni verilen ödevleri yetiştirme telaşından başka bir şey değil. Bir kısım insanlar ise ÖSS sınavına hazırlık için gelir. Araştırma, okuma için gelen insanlarımızın sayısı çok az. Onun için sandalyeler boş. Aslında kütüphanelerdeki kitapların çoğunun da içi boş. İçi dolu olan kitaplar daha ziyade kütüphanelerden uzak durumda. Sessiz bir ortam için geldiğim kütüphanede sadece sandalyeler sessizdi. Kendisine uygulanan bütün bu yıldırma politikalarına karşın onlar sessiz durmaya kararlıydılar. Hissediyorlardı. Ama seslerini yükseltemiyorlardı. Çünkü dilleri kesilmişti. Bazen cızırtı şeklinde seslerini sese karıştırıyorlardı ama duyulmuyordu. Onun gibi nice sessizler yaşıyordu bu coğrafyada. İnancına saldırıldığı, kahrolsun dendiği halde, farz olan başörtüsü başından alındığı halde, bütün toplumsal değerleri "modernizm" topuna tutulup dejenerasyona tabi tutulduğu halde...Kitabı "mezar kitabı" ilan edildiği, hayat kitabı olmaktan çıkarıldığı halde, o hâlâ susuyordu. Ama her şeyi hissediyordu. Sandalyeler gibi... Belki insanlığa hizmetim dokunur diye... İnsanoğlunun bu sessizliği hayra alamet değildi. Sandalyeler sessiz olabilirdi ama insan ,sessizliğin bu kadarına evet diyemezdi. Değerlerini geçici çıkarları uğruna, bu coğrafyada bir vatandaş gibi yaşamak adına takas etmişti. Ama hala ikinci

sınıftı. Bir toplumun temiz ferdi olarak o kadar erozyona uğramıştı ki, çıktısı demokratik düşünebilen laik bir kişilik (!)ti. Yine de budanmaya tabi tutuluyordu. Ona karşı tedbirli davranılıyordu. Bu coğrafyada özüne uygun varlığını sürdürmeye çalışan insanlar, insana olan tutkunlukları, yüce sevgileri dolayısıyla onları doğru yola eriştirme adına kendilerini değiştirmiyor, Rableri tarafından olmaları istendiği gibi olmaya çalışıyorlardı. Ve mutluydular. Mutlulukları ve Rablerinin rızası onlara azık olarak yetiyordu. Kütüphanedeyim... Ve tam karşımda müdürlüğün özlü söz olarak duvara astığı bir cümleyi okuyorum; "Bir kütüphane, bin hapishaneyi kapatır." Ne güzel ne anlamlı cümle. Ülke gerçeğimiz bu cümlede gizli. Her il ve ilçede bir veya birkaç kütüphanemiz var. Yine her il ve ilçede hapishaneler. Oysa kütüphanelerin varlığı bin değil bir hapishaneyi kapatmaya bile yetmemişti. O halde sorun nerede? Sorun kütüphanelerde mi? Kitaplarda mı? Hapishanelerde mi yoksa ülke insanında mı? İnsanları doğru yola eriştiren, suç işlemekten men eden duygu, inanç duygusudur. Allah korkusu olmasa, insanlar her türlü zulmü, haksızlığı, talanı yapabilir. Her insana bir polis dikseniz, yine de suç işlemekten men edemeyeceğiniz gibi, bir süre sonra o polislere de polis dikme zorunluluğu duyacaksınız. Ama insanlara Allah korkusu ve din bilinci yerleştirirseniz çözüme ulaşırsınız. Rabbinden haya eden, korkan insan, sürekli onun murakabesi altında olduğunu düşünüp, işlediklerinin karşılığını hesap gününde vereceğini bilen insan zina etmez, kasten adam öldürmez, hırsızlık yapmaz, faiz yemez, zulüm yapmaz. Kendini sakınır. Güzel huylu ve güzel sözlü olmaya çalışır. Bir karıncaya bile zararı dokunmaz. Bu bilinç doğarsa hapishanelere gerek kalmaz. Ama bugün görüyoruz ki dünyanın birçok ülkesinde bu tarz güzel düşüncelere sahip olup, toplumu imar etmeye çalışan insanlar hapishanelerde. Her türlü zulmü, hırsızlığı ve fuhşu işleyenlerse dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Ne korkunç manzaralar. Okuyan insanlar düşünürler. Düşünen insanlar yanlışı gördükleri an eleştirirler. Eleştirmek yanlışı düzeltmenin ilk adımıdır. Eleştirinin olmadığı bir ülkede, gelişme olamaz. Ama olumlu gelişme tabii ki... Faydalı gelişmeden söz ediyorum... Bir kütüphanenin bin hapishaneyi kapatabileceğine yürekten inanıyorum. Ama bu şartlarda değil. Kütüphanede insanlık için gerçekten faydalı olan eserler bulunacak. Allah korkusunu ve dini inancı aşılayacak eserler olacak. İnsan fıtratını bozmayacak, ülke gerçeğine uygun olacak, örf ve adetlere, inanca aykırı olmayacak eserlerin bulunduğu, gelenleri kaçırmayan, daha ziyade onları sandalye ve masalara, eserlere bağlayan tatlı dilli memurların görev yaptığı bir kütüphane hapishane kapatır. Anarşik ortamları yok eder, toplumu saadete boğar. Kütüphaneden bu düşüncelerle ayrıldım. Eve doğru yaklaşırken, kitap dolu raflarla insan namına sinek avlayan kütüphaneden uzaklaşıyordum. Şehrin kalabalığına karıştığımda, suç işlemeye müsait zeminiyle Rabbinden fersah fersah uzak bu toplumun esas mesullerini düşündüm. Bu toplumu düzeltme fırsatı elinde bulunan insanlar, nasıl hesap verecek? Toplumu suç batağına televizyon kanallarıyla, müstehcen yayınlarla sürükleyenler,yaptıkları kendi boyunlarına dolanmış halde rabbimin huzuruna çıkacaktır.Yapılanlara seyirci olanlar da her halde mükafat beklemezler. Temiz toplumun temelleri böyle atılmaz beyler! Bu harçla kirli bir toplumun temeli atılır ancak. Kitaplara ve düşünceye sırtını dönmüş bir toplumda da hastalık hiç eksik olmaz. Beyinler felç, yürekler hasta olur. Cinnet geçirenler, intihar edenler, cinayet işleyenler hep bu toprakların insanları... Bu noktaya nasıl gelindi sanıyorsunuz?!.